

Μια στιγμή του Πάσχα - 5ο Μέρος

[/ Πεμπτουσία](#)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η΄

«Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά»... «Εισέλθετε εις τας πύλας αυτού εν εξομολογήσει». (Ψαλμ. 148, 12).

Ύστερα από δώδεκα ώρες ταξίδι κοπιαστικό, ο Θωμάς Ρυζκώφ, φθάνει μπροστά στη βαριά σιδερένια πόρτα του μοναστηριού! Είναι δειλινό σχεδόν! Μέσα στην ερημιά του δάσους, από ώρα είχε ακούσει τα σήμαντρα και τις καμπάνες του να κτυπούν για τον εσπερινό και το απόδειπνο.

Ένας ψηλόλιγνος καλόγερος περίπου εξήντα χρόνων, άνοιξε αργά - αργά την βαριά πόρτα και τον υποδέχθηκε με χαμόγελο λέγοντας του; «Ευλογείτε τον Κύριον».

Ο Θωμάς του φίλησε το χέρι και τον παρακάλεσε να ειδοποίηση τον ηγούμενο, τον αρχιμανδρίτη Τύχωνα Τιμοφέερ, ένα διακεκριμένο κληρικό, γνωστόν για την πολυμάθεια του και τον ασκητικό του βίον, αλλά και για το μεγάλο του ιεραποστολικό έργον στην Ιαπωνία κατά το παρελθόν.

Την ώρα εκείνη ο Ηγούμενος «εσπέριζε». Γι' αυτό και ο Θωμάς μπαίνει ακροποδητί στον ναό του μοναστηρίου όπου όλη η αγιογραφία και το μισοσκόταδο και τα μυρωμένα σύννεφα του μοσχολίβανου, δημιουργούσαν τέτοια υποβλητικότητα και έξαρσιν ώστε αθέλητα ο Θωμάς έπεσε στα γόνατα με το κεφάλι προς την γην ενώ ο αναγνώστης - μοναχός διάβαζε την στιγμήν εκείνη από το ψαλτήρι τα συγκινητικά αυτά λόγια:

«Ο Θεός ημών καταφυγή και δύναμις εν ταίς θλίψεσιν ταις ευρούσαις ημάς σφόδρα».

Πίνακας του Ρώσου ζωγράφου Ilya Efimovich Repin

Κλαίει, κλαίει συνέχεια ο Θωμάς και δεν παίρνει καθόλου είδηση πότε τελείωσε ο Εσπερινός και το Απόδειπνο και ένας – ένας οι σαράντα οκτώ μοναχοί, φιλώντας το χέρι του ηγουμένου με σεβασμό, έφευγαν περνώντας μπροστά από το Θωμά με αργό βήμα και σκυμμένοι, ενώ του έριχναν μια φευγαλέα ματιά κατά το πέρασμα τους!

Τελευταίος με αργό και επιβλητικό βήμα και με σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος, πλησιάζει τον Θωμά, ο ηγούμενος Τύχων! Μέσα στην νεκρική τώρα σιγή που βασιλεύει στον ναό, ακούεται υποβλητική, λες και έρχεται από το Ιερόν άδυτο του υπερέραν, η φωνή του ηγουμένου:

«Σήκω, παιδί μου, να σε ακούσω!»...

Πέρασαν λίγα λεπτά νεκρικής σιγής ακόμη και ο Θωμάς δειλά – δειλά, σαν φοβισμένο μικρό, σηκώνει το κεφάλι του ενώ τα βουρκωμένα μάτια του καρφώνονται επάνω στον Σταυρόν που κρέμεται από τον λαιμό του ηγουμένου:

«Κριστός Βοσκρές! Πατέρα μου», ψελλίζει τώρα Θωμάς.

«Βοϊστινο Βοσκρές, παιδί μου», απαντά με χαμόγελο και συμπάθεια ο ηγούμενος, ενώ νεύει με το κεφάλι του προς τα κάτω.

Απλώνει τώρα το χέρι του ο ηγούμενος και σηκώνει το Θωμά με αγάπη και τον

φέρει στο δεξιό μέρος του νάρθηκος όπου υπάρχει το εξομολογητήριο.

Περνά στο λαιμό του το πετραχήλι του ο ηγούμενος, ενώ ο Θωμάς γονατίζοντας και με σταυρωμένα χέρια στο στήθος αρχίζει να εξομολογείται χωρίς κανένα δισταγμό όλα του τα αμαρτήματα χωρίς να περιμένει να του το πει ο ηγούμενος, ελλαμπόμενος από το Πανάγιον Πνεύμα που χιλιάδες χιλιάδων ανθρώπων έχει φωτίσει...

καμία δικαιολογία δεν θέλει να δώσει στον εαυτόν του για όσα έκαμε! Κανένα απολύτως ελαφρυντικό! Το μόνον που επίμονα τονίζει είναι ότι ΔΕΝ ΔΙΕΠΡΑΞΕ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΓΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΚΑΤΗΓΟΡΗΘΗΚΕ, τότε που ήταν μόλις είκοσι τεσσάρων χρόνων και καταδικάστηκε άδικα!... Μετά την εξομολόγηση του ο Θωμάς στάθηκε με κατεβασμένο κεφάλι, ενώ απόλυτη σιγή βασιλεύει εντός του ναού διακοπτόμενη μονάχα από το σιγαλό αναφιλητό του Θωμά.

Ο ηγούμενος του μιλά με αγάπη πατρική και για την επιθυμία του σταυρωθέντος Κυρίου που υπάρχει μπροστά τους μέσα στο εξομολογητήριο, όπως όλοι οι αμαρτωλοί βρουν τον δρόμο της επιστροφής. Τον ρωτά επίσης να ομολογήσει αδίστακτα εάν η μετάνοια του είναι οριστική και η απόφασης του αμετάκλητη, ν' ακολουθήσει την εν Χριστώ ζωήν.

Ο Θωμάς, αντί άλλης απαντήσεως ρίχτηκε στην αγκαλιά του ηγουμένου με αφέλεια και λαχτάρα μικρού παιδιού και με δυνατά τώρα αναφιλητά λέγει;

«Ναι! Ναι! τίμιε πάτερ, για πάντα στον Χριστόν».

Ο ηγούμενος έβγαλε το κουκούλιόν του με τον καλογηρικό του σκούφο και βάζοντας την άκρη του πετραχηλιού του στο κεφάλι του γονατισμένου Θωμά λέγει την ωραία συγχωρητική ευχή που ακούεται πάντα στο τέλος κάθε λυτρωτικής Ιεράς Εξομολογήσεως.

Την συγκλονιστική εκείνη στιγμή νόμιζε κανείς πως άγγελοι αόρατοι φτερούγιζαν γύρω από το εξομολογητήριο για να δώσουν την ευλογία του Θεού στον μεγάλο εκείνον μετανιωμένο. Λες και από μακρά μια ολόγλυκεια, μεθυστική ψαλμωδία έψαλλε με μυριάδες αγγελικών χειλέων: «Ζητήσατε τον Κύριον και εν τω ευρίσκειν Αυτόν επικαλέσασθε! Ηνί κα δ' αν εγγίζει υμίν, απολιπέτω ο ασεβής τας οδούς αυτού και ανήρ άνομος τας βουλάς αυτού και επιστραφήτω προς Κύριον και ελεηθήσεται ότι επί πολύ αφήσει τας αμαρτίας υμών» (Ησαΐας 55, 6).

Ο Θωμάς οδηγήθηκε σε κελί του ξενώνας του μοναστηρίου να ξεκουραστεί ύστερα από την τόση συγκίνηση του. Έπεσε να αναπαυθεί ύστερα από τόση σωματική κόπωση και ψυχική αγωνία και συγκίνηση! Τα χαράματα τον ξύπνησε «το τάλαντο» που ο κωδωνοκρούστης - μοναχός, πριν από τις μεγαλόπρεπες καμπάνες, κτυπούσε περνώντας μπροστά από κάθε κελί μοναχού αλλά και φιλοξενουμένου...

Κατά την Θεία Λειτουργία μετάλαβε των Αχράντων Μυστηρίων! Πήρε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, ύστερα από τόσα χρόνια καταστροφής ψυχικής και περιπετειών απερίγραπτων. Την ώρα της Θείας Μεταλήψεως ένα μικρό παράξενο

πουλί μπήκε και κάθισε στο αναλόγιο το αριστερό και τραγουδούσε τόσο μελωδικά λες και ήθελε να συνοδεύσει τον ψάλτη - μοναχό που γλυκά και αυτός και κατανυκτικά έψαλλε: «Ο τρώγων μου την Σάρκα και πίνων μου το Αίμα, εν εμοί μένει καγώ εν αυτώ!»... «Γεύσασθε και είδετε ότι χρηστός ο Κύριος, αλληλούια...». Τώρα ο Θωμάς παραμένει για λίγο στο μοναστήρι μαθαίνοντας λίγη ανάγνωσιν και γραφή από τον εξαιρετο αδελφό της μονής, τον μοναχό Φιλάρε τον Νετσάεφ, έναν πρώην αξιωματικό της τσαρικής ανακτορικής φρουράς, πολύ μορφωμένο! Αυτός έγινε μοναχός ύστερα από τον αδόκητο θάνατον της προσφιλέστατης συζύγου του την οποία έχασε από μία μυστηριώδη αρρώστια είκοσι ημέρες μετά τον γάμο του, γεγονός που τόσο τον συνεκλόνησε ώστε για να θεραπεύσει τον τραυματισμό της καρδιάς του απεφάσισε να εγκαταλείψει την λαμπρή σταδιοδρομία του και να αποσυρθεί στο μοναστήρι...

Στον Θωμά δείχνει ειλικρινή αδελφική αγάπη και συμπάθεια και τον προτρέπει να μείνει οριστικά στο μοναστήρι που όλοι τόσο τον συμπαθούν.

Αλλ' ο Θωμάς τους ευχαριστεί όλους με ένα θερμό χειροφίλημα και φεύγει, άγνωστο για που, ενώ και ο ηγούμενος και όλοι οι μοναχοί τον αποχαιρετούν μέχρι την εξωτερική σιδερένια πόρτα...

Έως ότου χάθηκε στον ορίζοντα τον παρακολουθεί ο ηγούμενος με μάτια που τρέχουν δάκρυα άφθονα και ενώ μονολογεί: «Ένας μεγάλος μετανιωμένος! Ένας νέος όσιος! Ένας σύγχρονος άγιος! Τιμή για το μοναστήρι μας που πέρασε από εδώ μια τέτοια ευλογημένη ψυχή!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ΄

«Μακάριος ου αφέθησαν αι ανομίας. Μακάριος ανήρ ος ελπίζει επί Κύριον. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον. Μακάριος ανήρ ος εν σοφία τελευτήσει. Μακάριος ον εξελέξω και προσελάβου Κύριος· Αλληλούια».

Πέρασαν ακόμη τριάντα ολόκληρα χρόνια! Έχει ολότελα ξεχασθεί από όλους η ιστορία του άλλοτε Λυκοθωμά και αργά και που, κάποιος γέροντας πίνοντας λίγη βότκα, ή τσάι από το ασημένιο «σαμοβάρι», έχει να διηγηθεί με συμπάθεια αλλά και ιερό θαυμασμό την ιστορία του μετανιωμένου Θωμά Ρυζκώφ!

Την εποχή αυτή έχουν πέσει πολλά χιόνια και ο Φεβρουάριος του χρόνου αυτού είναι φοβερός σε παγωνιές όσον ποτέ άλλοτε... Γύρω από τα Ουράλια όρη έχουν έλθει από την Πετρούπολη, πρίγκιπες, μεγιστάνες και άλλοι ευγενείς για να κυνηγήσουν αγριογούρουνα.

Έχουν διασκορπιστεί τώρα στην καρδιά του πυκνού δάσους και κάπου - κάπου ακούεται κάποιος πυροβολισμός από τους «Νεμβρώδ». Μεταξύ όλων και ο πρίγκηψ Μετισλάβ Κανιέφ, άλλοτε Φρούραρχος του Κιέβου, περίπου εξήντα - πέντε χρόνων με μεγάλη στρατιωτική δράση και πείρα κυνηγά με διάθεση και ευχαρίστηση μικρού παιδιού παρά τα χρόνια που σηκώνει επί των ώμων του!

Αποφεύγει τους άλλους και όλο απομακρύνεται λες και κάτι το ιδιαίτερο αναζητά! Και δεν είχε άδικο. ένα αγριογούρουνο παρουσιάστηκε μπροστά του και τώρα αρχίζει το κυνηγητό του με όλη την δύναμιν και την πείρα που έχει σαν παλιός στρατιωτικός. Μα όπως το κυνηγούσε και αυτό έτρεχε γρυλίζοντας βρέθηκε ο πρίγκηψ μπροστά σε μια καλύβα στο άνοιγμα της οποίας πρόβαλλε ένας πάλλευκος γέροντας, ψηλόσωμος και ολοφάνερα εξαϋλωμένος από την άσκηση. Ο πρίγκηψ κρύφτηκε πίσω από ένα θεόρατο έλατο για να τον παρακολουθήσει! Ο γέροντ ασκητής γονάτισε και σήκωσε τα χέρια του ψηλά και άρχισε να προσεύχεται αφού προηγουμένως αντί άλλου προοιμίου είπε τρεις φορές: «Κριστός Βοσκρές! Κριστός Βοσκρές! Κριστός Βοσκρές!» Πάλλευκος όπως είναι με την στάση αυτήν της ικεσίας του, θυμίζει μάλλον τον Μωϋσή την ώρα που ικέτευε υπέρ των συμπατριωτών του τον Ύψιστο: «Παύσον, Κύριε, της οργής του θυμού σου και ίλεως γενού επί την κακία του λαού σου».

Το στήθος του γέρου - ασκητού ανάσαινε βαριά, τα μάτια του έχουν πάρει μια απαστράπτουσα όψη επιθανάτιο και τα χείλη του συνεχίζουν με συγκίνησιν να ψελλίζουν: «Κύριε! Κύριε μου! Άνοιξε τις πύλες των ουρανών».

Ο πρίγκηψ κατασυσκεκινημένος ανατριχιάζει από την φυσιογνωμία του γέροντος γιατί στο πρόσωπο του αναγνωρίζει τώρα ένα παλιό του γνώριμο της στρατιωτικής του καριέρας: Τον Θωμά Ρυζκώφ!

Ο πρίγκηψ, έτρεξε γρήγορα - γρήγορα κοντά του και γονατίζοντας με το ένα πόδι τον παίρνει στην αγκαλιά του, ίσα - ίσα την ώρα που έπεφτε εξαντλημένος εκείνος και το κουρασμένο κορμί του λύγιζε όπως το όμορφο κυπαρίσσι που το χτύπησαν στη ρίζα με αξίνα...

Ο ασκητής Θωμάς Ρυζκώφ, γυρίζει τρεμουλιαστά το κεφάλι του με άκακο και τρυφερό βλέμμα μικρού παιδιού και λέγει μόλις ακουόμενος στον πρίγκιπα: «Ωστε με γνωρίσατε, Υψηλότατε, εμένα τον αχρείον δούλον Κυρίου;» Και συνέχισε αργά και πονεμένα: «Ω! πόσον έχω κλάψει στην ζωήν μου, από τότε που ένα μικρό παιδάκι, με ένα κόκκινο πασχαλιάτικο αυγό στο χέρι μου έδειξε τον δρόμο του γυρισμού κοντά στον Θεόν! Πόσον μετάνιωσα και πόσο προσευχήθηκα! Ω! εκείνη Η ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ πόσον με άλλαξε και με έκαμε μερόνυχτα στα γόνατα πεσμένος να ζητώ το έλεος και την συγγνώμη του Κυρίου μας που σταυρώθηκε και αναστήθηκε για την αγάπη Του την μεγάλη προς κάθε αμαρτωλό. Φεύγω! Φεύγω πια, κουρασμένος και συντρίμμι από το βάρος της ενοχής μου! Φεύγω! Μα θα ήθελα να ξέρω, άραγε... ο Καλός... μας, Χρι... στός, θα..., συγ... χωρή... ση τα πολ... λά μου αμαρ... τη... μα... τα;» και καταβάλλοντας μια ύστατη προσπάθεια κάμει το σημείον του Σταυρού επί του στήθους του που κινείται αργά - αργά και στρέφοντας τα μάτια του προς τον ουρανό επαναλαμβάνει τα λόγια: «Κύριε, Κύριε μου! Άνοιξε μου τις πύλες των ουρανών».

Το κεφάλι του Θωμά Ρυζκώφ έγειρε απότομα προς τα δεξιά όπως τον κρατούσε ο

πρίγκηψ στην αγκαλιά του και ένα ιλαρό, γλυκύτατο φως περιέλουσε το πρόσωπον του σαν φωτοστέφανος! Ο πρίγκηψ που ήταν τόσο συνηθισμένος στις μάχες και στην σκληρότητα, κατελήφθη από δέος και απαλά – απαλά απέθεσε τον ασκητή επί του εδάφους! Του σταύρωσε τα χέρια, του έκλεισε τα ζεστά του μάτια που κοιτούσαν ακόμη με λαχτάρα τον ουρανό και στάθηκε επάνω από τον νεκρό βουβός και με στάση προσοχής!

Την ώρα εκείνη, ο μολυβένιος ουρανός άλλαξε όψιν! Τα μαύρα σύννεφα έφυγαν και στον ουρανό, τώρα κάτι άρχισε να χρυσίζει και να κατεβαίνει σαν να έριχνε ο ουρανός χρυσάφι! Ο πρίγκηψ τα έχασε και άφησε το βλέμμα του τώρα να κοιτάζει με προσοχή τον ουρανό.

Και ενώ παρατηρεί με κάποια νευρικότητα αυτό το ακαθόριστο σχήμα του ουρανού που αρχίζει με γρηγοράδα να κατεβαίνει προς την γη, ο γύρω τόπος από τον νεκρό ασκητή γέμισε από σύννεφα τεράστια μοσχολίβανου που λες και έβγαιναν από χίλια λιβανιστήρια.

Ξάφνου, ότι κατέβηκε από τον ουρανό γίνεται πλήθος αγγέλων που είναι έτοιμοι να κάμουν νεκρικό «ξόδι» και περιτριγυρίζουν με ευλάβεια τον νεκρό τού ασκητού.

Ο πρίγκηψ τα έχασε και από φόβον τραβιέται μερικά βήματα προς τα πίσω για να μη ενόχληση την αγία Συνοδεία ενώ ακούει τον πρώτον άγγελον να ψάλλει:

«Μακάριος ον εξελέξω και προσελάβου, Κύριε, κατασκηνώσει εν ταις αυλαίς σου».

Δεύτερος άγγελος έψαλε: «Τίμιος εναντίον Κυρίου, ο θάνατος του οσίου αυτού».

Τρίτος άγγελος ολόγλυκα τώρα ψάλλει με σκυφτό κεφάλι: «Ολίγα παιδευθέντες – οι όσιοι – μεγάλα ευεργετηθήσονται, ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς και εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσός εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς ο Κύριος»...

Ο πρίγκηψ μπροστά στην νεκρώσιμη εκείνη ακολουθία που έψαλλαν αγγελικά στόματα, έμεινε σε μεταρσίωσιν τέτοια επί ώρα πολλή, ώστε, οι δικοί του που ανησύχησαν και τον αναζήτησαν, τον βρήκαν σε στάση που τους κατέπληξε ώστε, κινώντας τον, του λένε:

«Μα τι συνέβη, υψηλότατε; Γιατί είσθε τόσο χλωμός αλλά και τόσο συγκινημένος;» Εκείνος σαν να συνέρχεται από όνειρο ή από κάποιον άλλον κόσμο να κατεβαίνει τινάζει λίγο το κεφάλι του και τους λέγει με αργό και επίσημο λόγο: «Γονατίσατε καλοί μου φίλοι! Γονατίσατε μπροστά σ' ένα σύγχρονο άγιον. Έναν άνθρωπον που τον ξαναγέννησε ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ και με το χέρι ενός παιδιού που προσέφερε ένα πασχαλιάτικο αυγό στον πρώην κακούργο για να τον κάμει άξιον ώστε πρό ολίγου να παραλάβουν την ψυχή του άγγελοι του ουρανού που κατέβηκαν σταλμένοι από τον Θεόν για την μετανοιωμένη αυτή ψυχή».

Γύρω από τον νεκρό τώρα Θωμά Ρυζκώφ, τον ασκητή που χρόνια έκλαυσε και

προσευχήθηκε ζητώντας το έλεος του Θεού βρίσκεται ένας ολόκληρος κόσμος που γονατίζει τώρα, αποκαλύπτεται και κάμει τον σταυρόν του και ασπάζεται το μοσχομυρισμένο λείψανο του. Χίλιες μυρωδιές και μύρια πουλιά κάθονται στα τριγύρω δέντρα και ψάλλουν την μεγάλη αλήθεια της Πίστεως μας: «Πιο μεγάλη και από την πιο μεγάλη αμαρτία είναι η αγάπη του καλού μας Θεού και η ευσπλαχνία Του προς κάθε μετανοιωμένο»...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΑΓ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ- Ν. ΣΚΗΤΗ ΆΓΙΟ ΌΡΟΣ . ΕΚΔΟΣΗ Η ΕΤΟΣ 2000

http://theios-topos.blogspot.gr/2011/03/blog-post_8736.html